

[Bausgaard.]

som kunne ligge i en ophævelse af sambeskatningen. Det er jo i hvert fald et incitament, som bør tilskynde os i det høje ting til at gå mere villigt, mere lødigt i gang med opgaven end hidtil. Men det er også klart, at man ved første behandling af disse lovforslag ikke kan gå nærmere ind på principper og enkeltheder, alene af den grund at den højtærede finansminister ikke har angivet en skala, der kunne gøre det muligt virkelig at bedømme, hvor problemerne ville blive mest følelige.

Der er én ting til: dette at skærpe skalaen for ikke-forsørgere bringer jo en bekymring ind, som man også må have over for vort nuværende skattesystem, nemlig i hvilket omfang der allerede nu er tale om en i forhold til beskatningen af forsørgere for kraftig beskatning af ikke-forsørgere, og det problem kan jo blive yderligere forstærket.

Jeg har ikke ment andet end godt. Vi tilsiger altså positiv medvirken til en forhandling.

Morten Lange: Den højtærede finansminister har jo gjort sig til specialist i buketter. Vi har en stor én til gode til næste uge, og her er altså en lille buket, sådan én, han havde lovet væk under valget, og det er jo altid godt, når man leverer de varer, man har lovet væk. Men jeg må jo sige, at den højtærede finansministers evne som gartner ikke har været så forfærdelig stor denne gang. Buketten er sådan lidt flosset, og det er højst sandsynligt, at inklinationspartiet, som den var tænkt som et passende oplæg til, ikke rigtig bliver til noget. Jeg har fornemmelsen af, at den højtærede finansminister i virkeligheden står over for et ganske enigt folketing. Vi er nemlig enige om, at vi meget gerne ser de problemer løst, lovforslagene sigter på, men vi tror ikke, at de foreliggende lovforslag har nogen større chance for at løse problemerne. Vi har fra alle sider i denne sal og mange gange hørt, at problemet om sambeskatningen skulle løses, og vi er enige hele vejen igennem om, at vi må stræbe mod en sådan løsning. Men vi er klar over — ikke mindst efter at have set disse lovforslag — at dette kræver meget mere end blot en isoleret stillingtagen til sambeskatningen.

Det kræver en grundig revision af en hel del andre punkter i vor skattelovgivning. Jeg har imidlertid forstået, at det nu er meningen, at vi på baggrund af disse lovforslag skal have lidt diskussion her i folketinget om veje og midler, og det kan vi også godt få. Jeg vil da gerne begynde med at få slået et par af de principper fast, som efter min opfattelse er grundlæggende i denne sag.

Når man fra kvindeside så stærkt kræver en sådan beskatningsreform gennemført, ligger der, så vidt jeg har kunnet forstå, to ideer bagved. Den ene er spørgsmålet om den selvstændige juridiske hæftelse for oplysninger om hustruens egne indtægter. Det er en forholdsvis enkel sag. Det er komplet uforståeligt og urimeligt, at manden juridisk hæfter for de oplysninger, hans kone elskværdigst giver ham om de indtægter, hun har haft i skatteåret. Dette forhold kan i virkeligheden rettes overordentlig nemt ved en ganske enkel ændring i betingelserne for underskrift på selvangivelsen, sådan at hustruen får selvstændig hæftelse. Den side af sagen vil altså ikke genere ret mange af os; den kan vi klare i en håndvending, hvis vi kaster os over den.

Den anden idé bag kravet — dér, hvor problemerne tårner sig helt anderledes op — er spørgsmålet om den egentlige selvstændige beskatning af indtægten, således at man undgår det, som på visse skattetrin kommer til at fremtræde som en særlig kraftig beskatning af det, man kalder hustruens indtægt. Nu kan man selvfølgelig diskutere, hvad det er for en indtægt, der bliver særlig kraftigt beskattet, men det er fuldstændig rigtigt, at den ekstra indtægt er en marginalindtægt, som derfor belastes en hel del på en række af de skattetrin, vi arbejder med.

Det er nu efterhånden krystalklart, at dette problem ikke har en løsning, som er simpel, så længe vi har vort nuværende skattesystem. Det ved vi allerede fra kommissionsbetænkningen, som endte med tre mindretalsindstillinger; jeg går nemlig ud fra, at alle kommissionens medlemmer hjertensgerne ville have løst problemet, men de kunne altså ikke. Den højtærede minister har heller ikke kunnet løse problemet på nogen overskuelig måde. Så vidt jeg kan se,